

SEMANA SANTA

Solemniaes Religiosas en nuestra Parroquia

JUEVES SANTO, 26: Por la tarde a las 6'30, Oficio solemne de Comuni3n. Terminado el Oficio, Procesi3n al Monumento. (En las Iglesias filiales dicha solemnidad empezará a las 5).

VIERNES SANTO, 27: Por la mañana, a las 9, rezo del Santo Rosario y Serm3n de la Pasión. Seguidamente, canto de Maitines y Laudes, llamados vulgarmente «Fassos». Por la tarde, a las 5, solemne Acci3n litúrgica de la Pasión y Muerte del Señor y Comuni3n. (En las Iglesias filiales dicha solemnidad empezará a las 3). A las 8 de la propia tarde, Viacrucis público.

SABADO SANTO, 28: Por la tarde a las 7, Funci3n de la Soledad de la Virgen. (Se oirán confesiones desde las 6 de la propia tarde). A las 11 de la noche, se dará comienzo a la solemne Vigilia Pascual con la Bendici3n del Fuego Nuevo. Seguirá luego la Bendici3n del Cirio Pascual, canto del Preg3n y de las Lecciones, primera parte de las Letanias de los Santos y Bendici3n de las Fuentes Bautismales. Seguidamente, Renovaci3n de las Promesas del Bautismo por parte de los Fieles asistentes. Finalmente canto de la segunda parte de las Letanias de los Santos y Misa cantada de Comuni3n.

LA LLEGENDA DEL PIT - ROIG

En els començaments de la vida del món, i quan els animals acabaven tot just d'ésser creats pel bon Déu, el pit-roig no lluia pas, com ara, aquesta taca vermella que li adorna el pit i li dona tanta boniquesa. Llavors era tot ell d'un sol color: d'un color gris tot aigualit, i ben cert que n'estava força disgustat de no tenir, com tants altres ocells, colors més vius a les seves plomes.

Prou que ho demanava al Creador quan en el niu cantava cançons als seus fillets.

—Una ploma tan sols! Una ploma de color que alegri el vestit dels meus petits.

Pero el plomatge del petits, seguia tan pobre de matissos com ho havia estat el dels seus pares.

No semblava pas que els planys del pobre ocellic haguessin mai arribat a oïda d'Aquell qui, Pare de tot, podia en sa totapoderositat fàcilment complaure'l.

I així passaren segles i més segles i el gris de les plomes de l'ocell trist no guanyava en res al color fosc i axocolatat de la terra tot just llaurada.

I en va passar tant de temps, que ja ningú no es recordava d'aquells començaments en qué tota criatura havia anat sortint de les mans del Creador segons la vestidura que Ell li havia volgut donar.

Solament l'ocell trist hi pensava cada dia quan cada dia cantava en les seves oracions el plany de la grisor del seu plomatge.

Fins que un dia que amb més fervor que mai pregava d'ésser complagut perquè era a la primavera i tot al seu voltant s'engalanava de tons vistosos que el feien encara més trist i més fosc que mai, va veure una munió de jueus i soldats romans que, agrupats en el Mont Calvari, clavaven el bon Jesús en una creu.

I en va tenir llàstima.

Tanta llàstima, que, tot i que l'escàndol dels crits de la gent l'espantava, va emprendre el vol i va anar a posar-se damunt la fusta més alta d'aquella creu en qué, despiatadament el clavaven foradant-li les mans amb grossos claus.

Des d'allà va veure també les espines que, esgarrinxant-li la pell li martiritzaven el front.

I va pensar que, ja que no els claus, alguna d'aquelles espines podria ell provar de treurer-la-hi per a alleugerir-lo un poc de les seves sofrances.

Va inclinar-se damunt del front diví i, curiosament, va arrencar la més grossa de les espines, la que just era clavada al bell mig del pols. Quant l'arrencava unes gotes de sang li caigueren damunt del pit i li deixaren vermelles les plomes de sota mateix del coll.

—Es sang —es va dir— Es sang de Déu. No seré pas jo qui m'afanyi a netejar-la.

I mirant-se després en el mirall d'un bassal d'aigües quietes, va pensar en el seu afany de tants segles.

—I com m'escau! Si Déu me la volgués donar per sempre aquesta gota de la seva sang, ja mai més no seria l'ocell trist que he estat fins ara.

Després, en el niu, per no refregar la sang del Crist va posar-se a dormir amb el cap tan alçat com li va ésser possible.

A l'endemà va meravellar-se en veure que la sang no solament no s'era esborrada sino que és mantenia més fresca i vermella que mai.

Ai llavors si en feu de coses perquè res no hi toqués. I amb quina alegria es mirava en totes les aigües de totes les fonts!

Sang roja. Sang pia
Sang de Crist bondat.
Qui me la treuria
Si Ell me l'ha donat?

Cantava i cantava, i arreu mostrava amb goig la taca roja del seu pit.

I el Senyor que tantes vegades s'havia fet el sord als seus precs, agraït a l'ajut compassiu de l'ocellic va permetre que aquella taca no s'esborrés ja més i que ell i tots els seus la portessin per tots els segles dels segles com un títol acreditatiu de la seva noblesa.

De llavors ençà, a l'ocell trist se li diu el pit-roig i ja no ha estat mai més trist com estava sino que és ara molt feliç i continua essent la més compassiva de les bestioles.